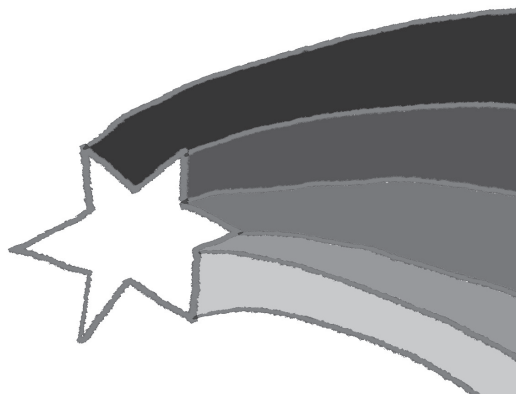

DE WAANZINNIGE WENS

Oorspronkelijke titel: *The Big Wish*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Chicken House, 2015
© Brandon Robshaw, 2015
© Vertaling uit het Engels: Karin Pijl, 2015
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015
© Illustraties: Elly Hees
Vormgeving omslag en binnenwerk: Elly Hees

ISBN 978 90 488 2815 9
ISBN 978 90 488 2816 6 (e-book)
NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE WAANZINNIGE WENS

Vertaald door Karin Pijl

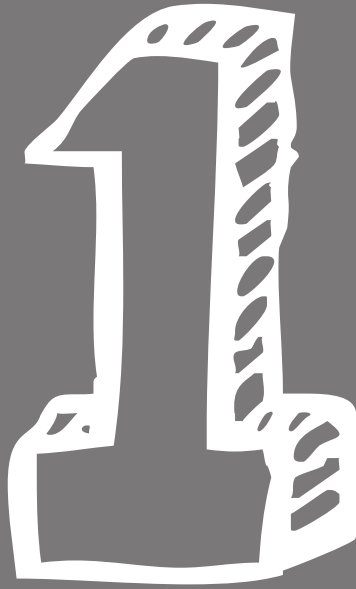

Brandon Robshaw

met tekeningen van Elly Hees

1

HOOFDSTUK EEN

Mensen hebben het vaak over vlinders in hun buik. Vlinders? Bij mij waren het... bijen! Vleermuizen! Vogels! Kreeften met happende scharen!

Het was een stralende ochtend begin september en ik had mijn nieuwe kleren aan: donkerblauwe jeans en een rood-geel t-shirt. Nieuwe sneakers die nog helemaal gaaf waren. Een spiksplinternieuw kapsel. In mijn Adidas-schoudertas zaten een nieuwe rekenmachine, een paar pennen, een set linialen en gradenbogen, een passer en mijn lunchpakket, dat bestond uit een boterham met kaas en sla, een sinaasappel en een mueslireep met fruit en noten.

Ik zat in de keuken, waar ik mijn toast probeerde weg te werken. De zon scheen door het raam naar binnen en de radio stond aan. De dj klonk hysterisch opgewekt. 'Een fijne maandag, allemaal!' – dat soort dingen. Voor hem was alles oké. Hij hoefde alleen maar een beetje in de studio te hangen, plaatjes te draaien en wat voor zich uit te kletsen. En daar

kreeg hij ook nog eens goed voor betaald. Hij hoefde niet naar een megagrote nieuwe school met wel duizend leerlingen.

Allemaal groter dan hij.

‘Gaat het?’ vroeg mijn moeder. Ze ziet het altijd als ik ergens mee zit. Alsof ze gedachten kan lezen. ‘Je hoeft je niet te druk maken, hoor!’

‘Dat zou hij wel moeten doen!’ zei Merel. ‘Ze vreten hem met huid en haar op!’

Ben hield abrupt op met aan zijn hoofd krabben. ‘Als ze hem met huid en haar opvreten, moeten ze naar de gevangenis!’

‘Het is maar een uitdrukking,’ zei mam. ‘En maak je geen zorgen, Sem. Dat doen ze heus niet.’

‘Jij weet niet hoe dat gaat, mam,’ zei Merel. Vorig schooljaar was haar laatste jaar daar. Nu gaat ze naar de bovenbouw, op een andere locatie. ‘Er zitten daar echt een paar gekken.’

‘Hou eens op,’ zei mam. ‘Doe nou niet zo gemeen! Trek je niets aan van die gekken, Sem. Gewoon uit hun buurt blijven.’

‘Briljant idee, mam,’ zei ik. En dat bedoelde ik natuurlijk sarcastisch.

‘O, kom eens hier, jij!’ Mam stond op en omhelsde me. Ze drukte me dicht tegen zich aan, net als vroeger toen ik nog klein was. Alleen kwam ik toen maar tot haar middel en nu waren we bijna even groot. Heel even wilde ik dat ik weer kind was en alleen maar wat

hoefde te schommelen, in de zandbak en met mijn speelgoed hoefde te spelen en *Sesamstraat* hoefde te kijken...

Er werd op de deur geklopt.

‘Dat is Stefan,’ zei ik.

Op de stoep stond Stefan in nette maar veel te kleine kleren, afdankertjes van zijn grote broer. De broek hing boven zijn enkels en de mouwen van zijn colbertje kwamen tot ver boven zijn polsen. Hij kon het jasje niet eens dichtknopen. Stefan is een beetje gezet. Niet echt dik, maar... Hij is in vorm, en die vorm is rond, zou mijn vader zeggen.

‘Wat kijk je nou?’ vroeg Stefan. ‘Ziet het er heel dom uit?’

‘Nee, nee, nee,’ zei ik snel. ‘Ziet er prima uit. Netjes. Cool, man.’

‘Doe niet zo sarcastisch.’ Hij klonk een beetje chagrijnig.

Had ik maar niks gezegd. Maar het grappige was wel dat nu Stefan zo zorgelijk keek, ik me een stuk minder zorgen maakte. Alsof ik het zorgenstokje aan hem had doorgegeven bij een estafette.

Mam kwam de gang in. ‘Hoi, Stefan. Veel succes jullie twee!’

Merel verscheen achter haar. ‘Dat zullen ze nodig hebben!’

‘Jij hebt het daar toch ook overleefd?’ zei mam.

‘Ja, maar het scheelde niet veel,’ zei Merel. Hoe dan ook, Stefan en ik gingen op weg. ‘Slimme keuzes maken!’ riep mam, die bij het hek stond. Dat roept ze al vanaf de eerste dag dat ik naar school ging. Ze vindt het grappig, maar het is gewoon irritant.

Ouders kennen het verschil niet altijd.

De onderbouw van het Rembrandt College zat in een enorm, nieuw gebouw. Het was hoofdzakelijk geel en aan de buitenkant zaten stalen draagbalken. Tussen de gele muren zaten glasplaten, waardoor je vanaf buiten het trappenhuis kon zien.

‘Raar, hè?’ zei ik tegen Stefan terwijl we ervoor stonden. Honderden kinderen stroomden langs ons en stootten ons aan. ‘Eerst waren we de oudste kinderen en nu zijn we de jongste.’

‘Ja,’ zei Stefan. ‘Zoals in *Gullivers reizen*. Gulliver gaat van Lilliput, waar iedereen klein is en hij de reus, naar Brobdingnag, waar iedereen een reus is en hij klein.’

Zulke dingen zegt Stefan heel vaak. En hij had niet alleen de film gezien; hij had zeker weten ook het boek gelezen.

‘Ja,’ zei ik. ‘Zoiets.’

‘Maar het komt goed,’ zei Stefan. ‘Mevrouw Otterloo vertelde over het strenge antipestprotocol op de school.’

‘Klopt,’ zei ik. ‘Niks om ons druk over te maken.’

We keken elkaar aan. ‘Oké,’ zei Stefan, ‘laten we maar naar binnen gaan.’

We wisten welke kant we op moesten. Dat hadden ze ons op de introductiedag laten zien. We moesten in 611 zijn, het lokaal van mevrouw Otterloo op de begane grond. Maar op de introductiedag waren er alleen brugklassers geweest. Nu was het alsof we een reusachtige bijenkorf in gingen.

‘Zie ik er echt goed uit zo?’ vroeg Stefan.

‘Eh, ja,’ zei ik. ‘Absoluut.’

‘Je haar staat overeind.’

‘Weet ik,’ zei ik. ‘Dat is ook de bedoeling.’

We gingen dus naar binnen en baanden ons een weg door de lawaaiërige, drukke gangen naar het lokaal van mevrouw Otterloo en vanaf daar naar onze eerste les, Engels van meneer Schoonbeek. En er gebeurde helemaal niets ergs of engs!

Tot de pauze.

Stefan en ik sjokten langs een pleintje waar een paar grote jongens aan het voetballen waren. We hadden het erover wie de beste Superman-acteur was.

‘Brandon Routh was goed in *Superman Returns*,’ zei ik. ‘Maar ik denk dat ik toch voor Henry Cavill in *Man of Steel* ga, want...’

‘Mijn vader zegt dat Christopher Reeve de beste was.’

Dit zette me voor een dilemma. Ik had *Superman iv: The Quest for Peace* met Christopher Reeve gezien en vond hem niet echt geweldig. Maar ik wilde Stefans vader niet tegenspreken, want die is heel erg ziek. De afgelopen twee jaar lag hij om de haverklap in het ziekenhuis om allerlei behandelingen en operaties te ondergaan. En hij kan niet meer werken. Dus vond ik het niet aardig om te zeggen dat Stefans vader ongelijk had, snap je. Maar voordat ik kon bedenken wat ik zou zeggen, vloog er keihard een bal onze kant op. Met wel tweehonderdvijftig kilometer per uur sloeg hij recht in Stefans gezicht. Zijn bril viel op de grond.

‘Hé!’ schreeuwde een stem die gruwelijk klonk. ‘Geef die bal terug, stomkop!’

Een lange jongen met een bleek gezicht, zwart haar en een kille, agressieve blik keek ons kwaad aan.

Stefan zocht op handen en knieën naar zijn bril. Er drupte bloed uit zijn neus. Ik pakte zijn bril op en gaf hem aan.

‘De bal! Schop hem hierheen, etterbak!’

‘Zou je geen sorry zeggen?’ zei ik. ‘Je hebt die bal in zijn gezicht getrapt.’

‘Dan moet hij maar niet in de weg staan met zijn lelijke kop!’

Zijn vrienden moesten allemaal lachen. Maar de jongen zelf leek het helemaal niet grappig te vinden. Hij begon op ons af te lopen. Ik gooide de bal terug, maar hij deed er niets mee.

‘Wat is jouw probleem?’ zei hij.

‘Jij.’ Het vloog er zo uit. Ik wist dat het dom was, maar het was de waarheid.

Hij sperde zijn ogen open en stond nu vlak voor ons.

‘Wat? Wát?’

Hij maakte een plotselinge beweging met zijn hand, alsof hij me ging slaan. Ik sprong opzij, maar toen bracht hij zijn hand nonchalant omhoog en streek zijn haar naar achteren. Achter hem lagen zijn vrienden dubbel van het lachen.

‘Wat laten ze tegenwoordig allemaal toe hier op school? Moet je deze twee sukkels zien. Deze hier’ – hij prikte Stefan heel hard in zijn buik, je zag zijn vinger erin wegzakken – ‘is zo dik dat niets hem past! En deze’ – hij prikte tussen mijn ribben en dat deed verrekte zeer – ‘heeft een kapsel als een pleeborstel. Een róde pleeborstel!’

Zijn vrienden begonnen nog harder te lachen en gingen dicht om ons heen staan. Ik keek Stefan hulpeloos aan en die keek hulpeloos terug.

‘Hoe heet je?’ vroeg de lange jongen.

‘Stefan Slijter,’ mompelde Stefan.

‘Wat? Stefan Schijter?’

Luid gejoel van zijn vrienden. Stefan werd rood.

‘En jij?’ Hij had het tegen mij. ‘Wat is jouw stomme naam?’

‘Hoezo? Hoe heet jíj dan?’

Ik weet niet waarom ik zo nodig de held moest uithangen. Ik vind gewoon dat het leven eerlijk moet zijn, snap je? Als hij mij naar mijn naam kon vragen, kon ik hem toch ook naar de zijne vragen? Ik weet dat het leven niet eerlijk is – dat prenten volwassenen je maar wat graag in –, maar dat zou het wel moeten zijn.

Zijn vrienden haptten naar adem. ‘Je kunt hem maar beter even een lesje leren, Wouter.’

Wouter grijnsde spottend. Het was alsof zijn lip aan één kant door een touwtje omhooggetrokken werd. ‘Ja, want daar is school voor, hè? Om lesjes te leren.’ Hij duwde me tegen de muur. Ik voelde de bakstenen in mijn rug schuren. En ik wenste, sterker dan ik ooit iets had gewenst, dat ik superkrachten bezat, zoals in mijn stripboeken. Als ik Spiderman was, dan kon ik hem met mijn spinnenkracht tegen de grond slaan en in een web vastbinden. En als ik de Hulk was, dan wierp ik hem over het schoolplein tegen de verste muur. En als ik de machtige Thor was, dan pakte ik mijn hamer en...

‘Je moet belasting betalen,’ zei Wouter.

‘Vanwege brutaal gedrag. Geef me je lunchgeld.’

‘Laat hem met rust!’ zei Stefan. ‘Er is hier een antipestprotocol...’

Een orkaan van gelach.

Wouter hield zijn hand op. ‘Lunchgeld.’

‘Heb ik niet. Ik heb eten meegenomen.’

Een van zijn vrienden – een stevige jongen met een blond geverfde haarlok en een piercing in zijn wenkbrauw, ook al was die verboden – hield mijn Adidas-tas ondersteboven. De rekenmachine, linialen en pennen vielen eruit, plus de lunchtrommel.

‘Hé, wat hebben we hier?’ Wouter pakte de rekenmachine en de linialenset op. ‘Hij heeft al zijn instrumentjes bij zich. Wat schattig.’ Hij stak ze in zijn jaszak.

‘Geef terug!’

‘Eh, hoe zal ik het zeggen? Nee.’ Toen maakte hij de lunchtrommel open. ‘Wat hebben we hier? Kaas? Ik haat kaas.’ Hij liet de boterham op de grond vallen en drukte hem plat met zijn hak. De sla stak er aan alle kanten uit. Hij gooide de sinaasappel een paar keer in de lucht. Toen trok hij zijn arm naar achteren en wierp hem over het schoolplein. Hij spatte uiteen tegen de muur aan de overkant, net zoals hij zelf uiteen zou zijn gespat als ik de Hulk was. Als laatste pakte hij de mueslireep, bekeek hem en liet hem in zijn andere zak

glijden. Er zat chocolade om die reep.

‘Dat was het einde van de les,’ zei Wouter.
‘Een les in respect tonen. Begrepen?’

Ik hoefde alleen maar oké te zeggen of te knikken. Maar om de een of andere reden... kon ik het niet. Ik was bang voor hem. Maar ik had geen respect voor hem. Dus staarde ik dom terug.

‘Ik zei: “Begrepen”?’

‘Kom op nou,’ zei een van Wouters vrienden.
‘Laten we verder voetballen. De bel gaat zo.’
Het was een zwarte jongen met een kaalgeschoren hoofd. Hoewel hij er heel stoer uitzag, hoorde ik aan zijn stem dat hij medelijden met me had gekregen.

Wouter draaide zich naar hem om. ‘Ik kom als ik klaar ben, oké?’

‘Kijk. Er komt een leraar aan!’ riep Stefan.

Ik voelde een golf van opluchting door me heen gaan toen ik een kale leraar met een bril en een bruine corduroy jas onze kant op zag lopen.

Wouter vloekte. ‘Oké, we gaan voetballen. Jullie twee...’ Hij keek ons om beurten aan, met ogen als laserstralen. ‘Als jullie je mond opendoen, zijn jullie er geweest.’ Hij haalde zijn vinger langs zijn keel. ‘Gesnopen?’

‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Wat betekent “gesnopen”?’

Wouter deed een halve pas naar voren. Heel

even dacht ik dat hij opnieuw tegen me tekeer zou gaan. Maar de leraar was nu vlakbij. De jongen met het geschoren hoofd sjarde aan Wouters arm, en die slenterde uiteindelijk mee.

Stefan huiverde. 'Pff, dat was vreselijk,' zei Stefan.

'Wat gaan we doen?'

'Nou... je mag wel van mijn lunch mee-eten.'

'Dank je, maar ik bedoel: we zullen het moeten melden, toch?'

'Echt?'

'Ja, mevrouw Otterloo zei...'

'Ja, maar hij zei...'

'Ja, maar mevrouw Otterloo zei...'

'Ja, maar hij vermoordt ons!'

'Dat doet hij niet,' zei ik. 'Die kans krijgt hij niet.'

'Hoe weet je dat?'

'Ze hebben toch een antipestprotocol? Dan moeten ze zich daar ook aan houden. Hij mag toch niet treiteren en mijn spullen afpakken? Het is niet eerlijk!'

'Het leven is niet eerlijk,' zei Stefan.

'Nou, dan proberen we het eerlijk te maken,' zei ik.

We gingen dus naar mevrouw Otterloo om Wouter in de nesten te werken.

En onszelf ook, bleek later.

2

HOOFDSTUK TWEE

Toen ik thuiskwam uit school, vroeg mijn moeder: 'Hoe was je eerste schooldag?' Enzovoort, enzovoort.

'Goed,' zei ik. Ik had geen zin om te vertellen over Wouter en zijn vrienden. Hoewel het mijn schuld niet was, schaamde ik me.

Ik zag er als een berg tegen op om de volgende dag weer naar school te gaan. Mevrouw Otterloo had Wouter op het matje geroepen en hem gedwongen mij mijn spullen terug te geven. Dat had hij met een grijns gedaan. Hij zei dat het maar een geintje was. Mevrouw Otterloo zei dat ze hoopte dat het niet nog eens zou gebeuren, want dan zou Wouter een serieus probleem hebben.

Dat klonk goed, maar toen we op de gang stonden, keek Wouter ons aan. Met een lage, wrede stem, als van een slechterik in een soap, zei hij: 'Ik had gezegd dat ik jullie losers zou vermoorden als jullie je mond opendeden. En ik hou altijd woord. Zie jullie na school.'

Het laatste uur hadden we geschiedenis van juffrouw Spaans. Haar lokaal zat vlak

bij de hoofdingang, dus konden we na afloop snel weg. We renden de hele weg naar huis, zodat Wouter ons niets kon doen. Dat was dus een overwinning. Maar we konden hem niet eeuwig ontlopen.

We bleken de allerergste persoon op school te hebben uitgekozen om ruzie mee te krijgen. Echt. Het was alsof Darth Vader ons de oorlog had verklaard. Wouter was een pestkop. Een beroemdheid. Hij was de stoerste jongen van de school. Vorig jaar was hij geschorst omdat hij een leraar had aangevallen. Zijn vader was een bekende plaatselijke crimineel die net op vrije voeten was. Hij had gezeten omdat hij in een kroeg iemand een gebroken kaak had geslagen en de agent die hem kwam arresteren een gebroken neus. Ik wilde dus niet dat mijn ouders op school hun beklag zouden doen en dat ze erop zouden staan met Wouters ouders te gaan praten. Ze zouden die mensen met een bekakte stem en veel moeilijke woorden terechtwijzen. Ik had zo het gevoel dat het niet zou helpen.

Dus toen mijn vader die avond uit zijn werk kwam en vroeg hoe het was gegaan, zei ik: 'Goed.'

'Ze hebben je dus niet opgevreten?' vroeg Ben terwijl hij aan zijn hoofd krabde.

'Nee, nog niet,' zei ik.

Mijn vader leunde achterover in zijn stoel

en zuchtte. 'Ik ben blij dat je eerste dag op school goed is gegaan, Sem. Kon ik dat maar zeggen van mijn dag op het werk.'

'Hoezo?' vroeg mijn moeder. 'Ze gaan toch niet echt...'

'Wel dus,' zei mijn vader met de diepe, knarsende stem die hij opzet als hij bloedserieus is. 'Volgens Rogier Verhagen beginnen ze volgende maand met de reorganisatie. En mijn afdeling is... kwetsbaar.'

Mam keek verslagen. Geld is bij ons thuis altijd een probleem. Niet zo erg als bij Stefan thuis, maar toch. Een klein probleem. We hebben geen joekel van een plasmatelevisie aan de muur hangen, kopen nooit een nieuwe auto en gaan niet op vakantie naar verre landen.

'Hoezo kwetsbaar?'

'Gewoon, kwetsbaar - je weet toch wel wat dat betekent?'

Merel stak haar hoofd om de deur van de woonkamer. Ze wilde net met haar vriendinnen op stap. Ze droeg een kort rokje, een strakke top en wel twee kilo make-up, maar zag er nog steeds ongelooflijk chagrijnig uit. 'Wat? Wat is kwetsbaar?'

'Mijn baan.'

'Hoe bedoel je, pap? Word je gedumpt?'

'Het is nog niet definitief.'

'O, geweldig. Dat kan er ook nog wel bij,'

zei Merel. Ze beende weg en sloeg de voordeur achter zich dicht.

‘Ik geef Rogier Verhagen een klap op zijn smoel!’ zei Ben. Mijn broertje is nog maar zes en lijkt vaak in zijn eigen wereldje te leven, maar hij hoort alles.

‘Wat nu?’ vroeg mijn moeder.

‘Geen idee,’ zei mijn vader treurig. ‘In het ergste geval komt er een afvloeiingsregeling, maar ik weet niet om hoeveel geld het gaat.’

‘Hoe kunnen ze je dit aandoen na zestien jaar?’

‘Ze kunnen doen wat ze willen.’

Hij klonk zo verdrietig en lusteloos dat zelfs de hond het doorhad. Hij liep naar mijn vader toe en legde zijn kop op zijn knie. Pap aaide hem over zijn oren.

‘Kom, Billie. Gaan we uit?’

Billie begon enthousiast te springen en te stuiteren. Mijn vader stond op en ging de riem halen.

‘Ik loop met je mee,’ zei ik.

Ik had zin om even uit huis te zijn. En misschien kon ik mijn vader een beetje opvrolijken.

Dat ik meeding, bleek een ontzettend goede zet te zijn.

Het begon net donker te worden. Pap en ik liepen naast elkaar en zeiden niet veel. Ik

dacht eraan dat ik morgen weer naar school moest, en ik denk dat pap eraan dacht dat hij nooit meer naar zijn werk zou hoeven. Maar op de een of andere manier was het troostend om samen in stilte te lopen.

Een paar straten van ons huis is een bos waar honden los mogen lopen. Billie rende heen en weer op zoek naar een stok. Toen hij er een vond, liet hij hem voor mijn voeten vallen. Ik gooide hem weg en hij spurtte erachteraan.

‘Nou,’ zei pap, ‘vertel eens wat meer over school.’

‘Het was wel oké.’

‘Wat voor lessen heb je gehad?’

‘O, Engels en zo. Gewoon.’

‘Wat zijn we spraakzaam vandaag. Heb je ook nieuwe vrienden gemaakt?’

‘Nog niet. Ik was met Stefan.’

‘Maar lijken ze wel aardig? Is de sfeer er goed?’

‘O, ja, ja. Heel goed. Ja.’

Ik was al niet van plan om over Wouter te vertellen, maar nu hij waarschijnlijk zijn baan kwijt was, besloot ik het zeker niet te doen. Ik wilde hem niet met nog meer zorgen opzaden.

Billie kwam met de stok in zijn bek aangestormd. Ik gooide hem nog een keer weg en hij vloog er weer achteraan.

